

TEGEN ELKE PRIJS

BRENNA AUBREY

Brenna Aubrey

TEGENELKEPRIJS

Tegen elke prijs
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Brenna Aubrey

Oorspronkelijke titel: *At Any Price*

Omslagontwerp: Sara Hansen

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Simone Lier

Eerste uitgave oktober 2020

NUR 343

ISBN 978-94-92585-62-2

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jess, mijn rots in de branding

EEN MAAGDENMANIFEST...

Een Maagdenmanifest... Gepost op de blog van Girl Geek op 14 maart 2013

De meesten van jullie zullen geschokt zijn, denk ik, als ik meld dat ik op de bijna-ondenkbare leeftijd van tweeëntwintig jaar nog steeds een intact maagdenvlies heb. Nee, ik ga geen vragen beantwoorden over waarom dat zo is. Ja, ik ben heteroseksueel. Nee, ik ga niet met je uit.

Door de geschiedenis heen is een wereldwijd denkbeeld ontstaan dat een vrouw van grotere persoonlijke waarde is als ze zichzelf 'puur' heeft gehouden tot aan haar huwelijksnacht. Dat is in alle culturen alom bekend.

In bepaalde landen gaat dat verder dan morele of filosofische waarde en hebben we het over geldelijke waarde. In India bijvoorbeeld, gaat de echtgenoot ervan uit dat hij de familie van de bruid een prijs betaalt in ruil voor haar 'puurheid'.

In het oude Europa spaarde de familie van de bruid geld voor een zogenaamde bruidsschat, wat hielp een gunstige huwelijkspartner voor haar te vinden. Geld en bezittingen wisselden van eigenaar tussen de patriarchen van machtige families. En in ruil daarvoor werd de vrouw op haar huwelijksnacht ontmaagd, of ze nu van haar nieuwe echtgenoot hield of niet - meestal niet.

In Japan werd seks met een maagd zodanig gewaardeerd dat een rijke man een jonge leerling-geisha, een maiko geheten, kon 'sponsoren'. Hij bekostigde haar opvoeding en training bij een mentor-geisha en voorzag haar van levensonderhoud en vele luxeartikelen. En wat kreeg hij als dank voor deze enorme vrijgevigheid? De man kreeg het recht van mizuage, het ritueel waarin hij het privilege had haar maagdelijkheid te nemen. Er werd van uitgegaan dat hij haar daarna nooit meer zou zien. Dus al die uitgaven waren voor slechts één nacht.

Maagden werden echter niet alleen aan machtige en rijke mannen verhandeld. Ook voor de goden der oudheid waren ze waardevol, in alle

culturen. Een maagd offeren aan de goden, meestal door mannen, representeerde het ultieme offer in ruil voor iets waar behoefte aan was. In de legende van het oude Griekenland eiste de gekrenkte godin Artemis een maagdenoffer als betaling, omdat Agamemnon haar had beledigd. De Grieken hadden wanhopig behoefte aan wind om te kunnen zeilen, zodat Troje oorlog kon voeren, maar de godin dwarsboomde dat. Agamemnons dochter Iphigenia en haar moeder Clytaemnestra werden naar het offeraltaar gelokt met de belofte van haar op handen zijnde bruiloft met de held Achilles. In plaats daarvan werd Iphigenia gedood en prompt waaide de wind. Hup, daar zeilden de helden ervandoor, nauwelijks aangedaan.

De ultieme prijs in al deze voorbeelden was de maagdelijkheid van de vrouw en in de meeste gevallen profiteerden de vrouwen zelf nauwelijks van het feit dat ze hun puurheid hadden bewaard.

Dus vraag ik, in onze huidige tijd: kan een vrouw dit patroon veranderen en profiteren van haar eigen puurheid? Ik bevind me in de ongebruikelijke positie om dat zelf uit te vinden.

Ik heb besloten een vuist te maken tegen de misdaden en verplichtingen die mijn zusters vanaf het begin der tijden tot nu zijn aangedaan. Derhalve bied ik een nieuw paradigma aan, een waar een vrouw haar eigen puurheid kan verkopen en daar zelf de vruchten van kan plukken.

HOOFDSTUK 1

IK HAD DE WEBPAGINA MINSTENS TWINTIG KEER VERVERST IN HET AFGELOPEN UUR, eindeloze minuten sleepten zich voort tussen iedere klik op de knop. Het manifest was nu een feit en het ging van grote invloed op mijn toekomst zijn.

Uiteindelijk leunde ik vol ongeloof achteruit, alle zuurstof uit me geperst. Het was definitief. Een compleet vreemde had zojuist beloofd driekwart miljoen dollar te betalen in ruil voor mijn maagdelijkheid.

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen terwijl ik keek naar het cijfer met al die nullen erachter en was nauwelijks in staat adem te halen. Mijn mond was net zo droog als de Mojavewoestijn, maar ik betwijfelde of ik voldoende kracht in mijn benen had om op te staan en een glas ijswater te pakken.

Terwijl ik achterovergeleund in mijn stoel naar het plafond staarde, ging mijn telefoon. Zonder zelfs maar naar het scherm te kijken, wist ik wie het was.

‘Hoi, Heath,’ zuchtte ik.

‘Nou, je pruimenveiling is gesloten en het lijkt erop dat iemand een megafortuin wil betalen om in je broekje te komen. Ben je inmiddels al zover dat je dit idiote idee wilt opgeven?’

Ik nam een diepe teug lucht en liet vervolgens mijn adem langzaam ontsnappen terwijl ik wenste dat mijn hart niet bonkte alsof ik net de vierhonderdmeter sprint had gelopen. ‘Natuurlijk niet.’

Hij zuchtte. ‘Dat dacht ik al. Maar ik zal niet stoppen met proberen je over te halen, Mia, dat weet je.’

Ik grimaste. ‘Het lukt je bijna nooit mij ergens van op andere gedachten te brengen, *dat weet jij*.’

Hij vloekte zachtjes. ‘Dit was het langste en duurste spelletje bluf dat ik ooit heb gespeeld,’ zei hij.

‘Ik zei al dat ik niet zou terugkrabbelen. Mijn hakken staan diep en stevig in het zand.’

Hij lachte. ‘Dat is niet het enige dat ergens diep en stevig in zal gaan.’

Ik hapte naar adem en ging rechtop zitten. ‘Hou je mond. Je hebt beloofd dat je me hier niet mee ging pesten.’

‘Prima. Maar zoals afgesproken doen we dit op mijn voorwaarden, of we doen het helemaal niet. Ik meen het, anders help ik je verder niet.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ja, ja. Dat hoeft je niet te blijven zeggen. Ik heb je gehoord.’

‘En jij moet stoppen met die grote, bruine ogen van je te rollen. Ik sta niet te popelen om alle zoi te filteren en te ondervinden welke geilaard naar je foto’s op je website heeft zitten loeren.’

Mijn maag trok samen bij zijn woorden en een tijdlang was ik stil. Dit was echt krankzinnig en iedere keer dat ik mezelf een beetje had gekalmeerd van de paniek die zich op het randje van mijn bewustzijn bevond, gebeurde er weer iets anders dat de stress aanwakkerde.

‘Je helpt niet bepaald,’ zei ik terwijl ik mijn uiterste best deed mijn irritatie te verbergen.

‘Wie heeft dit hele klotegedoe in godsnaam geregeld? Ik ben consequent tegenstander van je gestoorde “nieuwe paradigma”, ja, maar alsnog laat ik je niet in de steek.’

Opgelucht kuchte ik, want ik wilde wanhopig graag het onderwerp veranderen voordat hij overging op zijn volgende preek over de

mogelijk zelfdestructieve gevolgen van mijn daden. ‘Oké, dus... Hoe verder?’

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik beoordeel de drie hoogste bieders op grond van je meest-belangrijke criteria. Als het losers zijn dan ga ik verder met de volgende selectie en zo verder tot ik iemand vind die geen vieze oude engerd is, *als* er al iemand bij zit die geen vieze oude engerd is.’

‘Oké, je hebt die lijst ergens, toch?’ Ik grimaste toen ik de immense berg papieren en zoi op zijn bureau voor me zag. Waarschijnlijk had hij het al wekenlang niet meer gezien.

‘Jezus, Mia. Ik heb die verdomde lijst niet nodig. Ik ken ze uit mijn hoofd. Hij mag niet getrouwd zijn. Moet een uitgebreid medisch rapport overleggen om soa’s uit te sluiten. Ehm...’

‘Zie je? Je kunt je de helft niet eens herinneren.’ Ik wachtte even. ‘Zorg dat je die lijst vindt en ruim dat verdomde bureau eens een keer op.’

Hij rommelde door een stapel papieren aan de andere kant van de lijn. ‘Hij ligt hier, onder een stapel...’

‘Zoi?’

‘Ik weet er nog één. Strafblad?’

‘Hm-mm... Wat nog meer?’

‘Ah, hier is-ie. Zie je, ik zei toch dat ik hem onder mijn stapel met Minecraft-aantekeningen zou vinden? Eens kijken... Bloedonderzoek, huwelijkse staat, bla bla bla, oké... Bewijs dat het geld op een buitenlandse rekening is gestort.’

‘En niet te vergeten...?’

‘Een *hele* grote?’

Mijn blik schoot naar het plafond. Typisch iets voor hem om belang te hechten aan de grootte. ‘We denken niet allemaal zoals jij.’

‘Nou, ja, dat zou een van mijn criteria zijn. En wat dan nog? Het laatste criterium is dat jullie er allebei mee instemmen dat tussen de twee partijen geen verder contact meer zal plaatsvinden nadat aan de voorwaarden van het contract is voldaan.’

Ik leunde achterover. ‘Super. Dan ben ik in goede handen.’

‘Het is mijn taak ervoor te zorgen dat je dat *gaat* zijn.’

Het strakke gevoel in mijn maag speelde weer op. 'Dat is het plan.'
'Ik heb al een e-mail naar de hoogste bidders gestuurd.'

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. Dat was snel. Het was helemaal niets voor hem om er zo als de kippen bij te zijn. Heath - mijn beste vriend sinds de tweede klas van de middelbare school en een soort oudere surrogaatbroer, al scheelden we maar zes maanden - was altijd zo beschermend. Toen ik hem de post van het Maagden Manifest had laten zien, vlak voor ik hem op mijn blog plaatste, draaide hij helemaal door.

Gelukkig was hij ook weer gekalmeerd en eiste toen dat hij de controle over de uitkomst zou krijgen. Het was het compromis dat ik moest accepteren in ruil voor zijn hulp en ik wist dat ik hem kon vertrouwen. Feitelijk was Heath de enige man op deze aardbol die ik vertrouwde.

We zeiden gedag en met een vastberaden klik sloot ik mijn browser af. Ik wist zeker dat de lezers van mijn blog morgen een verslag van de veilingresultaten wilden zien. Deze hele toestand was binnen de online community zo ongeveer viraal gegaan. Zelfs daarbuiten; *Huffington Post*, Jezebel, zelfs Twitter. Ik kneep mijn ogen dicht, want ik zag op tegen het schrijven van die post. De lezers zouden antwoorden willen en die had ik niet. Nog niet, tenminste.

Sowieso waren er de afgelopen paar weken klachten geweest dat de veiling mijn normale posts had verstoord. Het was tenslotte een blog voor gamers, in godsnaam!

Tijdens al dat gedoe rondom die veiling waren de meeste mannelijke lezers het er blijkbaar over eens geworden dat ik met een acht of hoger werd gewaardeerd. Naar mijn mening was ik eerder een goeie zes. Die mannelijke gamers waren gewoon meestal niet zo kieskeurig als het op vrouwen in onze community aankwam. De voornaamste vereiste was dat een vrouw ademde en redelijk grote borsten had. Als je als vrouwelijke gamer op Comic-Con je naambordje tussen je borsten stak, zouden die kerels waarschijnlijk nooit bij je ogen belanden.

Met trillende handen gingen de volgende paar uur in een waas aan me voorbij. Ik maakte wat thee uit het kleine doosje met die dure

Orange Pekoe, mijn favoriet. Ik stond mezelf de traktatie toe omdat het een speciale gelegenheid was en ik beloofde plechtig het zakje de volgende ochtend bij het ontbijt te hergebruiken. Tegenwoordig moest ik dergelijke kostenbesparende maatregelen nemen. Mijn beurs was geslonken en mijn onkosten werden nauwelijks gedekt door de advertenties op mijn blog en mijn parttimebaan als verpleegster in het ziekenhuis.

Het idee van de veiling was dan ook uit die noodzaak voortgekomen, ondanks de 'hoge idealen' waarover ik in het Maagden Manifest schreef. Ik had het echt gepost om een gesprek op gang te brengen over het doorbreken van de eeuwenoude traditie om te profiteren van de puurheid van een vrouw. En ja, ik had een statement willen maken, omdat ik vond dat ik zelf profijt van mijn maagdelijkheid mocht hebben. Ik geloofde heilig in die idealen, maar mijn voornaamste motivatie was geld, zekerheid. Doordat ik het grootste gedeelte van mijn lening had gebruikt om mijn moeder met haar medische kosten te helpen, had ik niets gespaard voor mijn studie geneeskunde.

Mijn enige optie was mijn toekomst volledig te verprutsen door gebukt te gaan onder de last van enorm hoge studieleningen. Wilde ik echt mijn diploma geneeskunde halen om opgezadeld te zitten met een enorme schuld en daarmee drie jaar coschappen ingaan om er vervolgens nog een oncologieopleiding bovenop te gooien?

Ik liet een ijsklontje in de gloeiendhete thee glijden en nam kleine slokjes terwijl ik mijn studieboeken tevoorschijn haalde voor de *Medical College Admission Test*, ofwel MCAT. Zoals de laatste tijd steeds gebeurde tijdens het studeren, viel ook nu dat zware gevoel op me. Ik was dit jaar vol goede moed begonnen om, door middel van een herkansing, mijn erbarmelijke score van vorig jaar te verbeteren. Maar met het verstrijken van de tijd werd het moeilijker en moeilijker om optimistisch te blijven.

De test was over iets meer dan drie maanden en ik moest nog zo veel literatuur doornemen. Ik haalde diep adem en dook in de stof door de onderwerpen van deze week te bestuderen: koolwaterstoffen en zuurstofhoudende verbindingen. Ik keek op de klok. Ik moest bijna naar de bibliotheek voor mijn afspraak met Jon om

vanavond nog wat meer te studeren. Morgen kwam de studiegroep bijeen en ik wilde, zoals altijd, voorlopen. Als ik niet extra voorbereid die sessie inging, had ik altijd het gevoel dat ik mezelf voor gek zette.

Dus, ik ging aan het werk.

* * *

DIE AVOND ONTMOETTE IK JON IN ONS GEBRUIKELIJKE STUDIEHOK IN DE UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK. Eerlijk gezegd was ik dankbaar voor de afleiding van de niet-aflatende gedachten in mijn hoofd over de veiling.

‘Dus?’ zei Jon toen ik op mijn vaste plek ging zitten.

Met gefronste wenkbrauwen keek ik hem aan. ‘Wat?’

‘Kun je komen?’ Hij keek me met zijn smekende, babyblauwe ogen aan.

Jon en ik hadden elkaar het jaar daarvoor op de vooropleiding op Chapman University leren kennen. Hij was overgestapt van een van de almachtige Ivy League-universiteiten. Ik heb nooit het hele verhaal gehoord van wat daar was gebeurd. Het was niet alsof hij geld uitspaarde door naar Chapman te gaan, een particuliere universiteit met een flink prijskaartje.

Mijn collegegeld voor mijn bachelor was betaald met mijn studiebeurs en ik had extra hard gewerkt om in drie en een half jaar mijn diploma te halen in plaats van in de gebruikelijke vier jaar, dus dit laatste semester was bedoeld om te werken en te studeren. Als ik mijn MCAT-score niet verbeterde, zou dat echter allemaal voor niets zijn geweest en moest ik iets anders verzinnen om met mijn bachelordiploma biologie te gaan doen.

Vanwege de lage score op de test was ik gedwongen een tussenjaar te werken, wat ik niet had gepland. Geen enkele geneeskundeopleiding zou namelijk met een score van onder de twintig naar mijn aanvraag hebben gekeken, ook al was mijn gemiddelde eindcijfer een acht. Ik zou moeten wachten op een hogere score om me te kunnen aanmelden voor de studie geneeskunde. Dus gebruikte ik deze tijd om

de zaken van de zonnige kant te bekijken. Er was geen ontkennen aan dat ik tijd nodig had om geld bij elkaar te rapen.

Mijn blik ging met meer dan een beetje jaloezie naar mijn studiepartner aan de andere kant van de tafel. Jon had geen financiële zorgen en zou direct geneeskunde gaan studeren als hij volgend jaar zou slagen.

Toen hij zag dat ik hem uitdrukingsloos zat aan te kijken, slaakte hij een diepe zucht. 'Ben je weer eens vergeten je mobiel op te laden?'

Ik reikte in mijn tas en trok hem tevoorschijn. Zo dood als een pier. Ik gaf hem een scheve grijns en haalde mijn schouders op. 'Ik doe niet echt aan berichtjes sturen. Dat heb ik je al gezegd.'

Hij haalde een hand door zijn blonde krullen. 'Mia, je moet echt de eenentwintigste eeuw eens betreden. Ten eerste hebben alleen oude mensen zulke telefoons,' zei hij met een afkeurend gebaar met zijn hand.

Een golf van misplaatste genegenheid kwam in mijn borst omhoog terwijl ik mijn mobiel terug in mijn tas stopte. Wat was er mis met een prepaidabonnement? En durfde ik hem te vertellen wat de werkelijke reden was dat ik het bericht niet had ontvangen? Het had namelijk niets te maken met een niet-opgeladen mobiel, maar alles met mijn beltegoed dat op was terwijl ik geen geld had om het op te waarderen.

Hij wist dat ik zo'n doorsnee student was die worstelde om rond te komen. Hij wist alleen niet precies hoe erg het was, aangezien ik hem nooit bij mij thuis had uitgenodigd. Een blik in mijn armzalige studio en hij zou direct weten hoe het met mijn financiële omstandigheden was gesteld.

Er kwamen nooit kerels bij mij thuis, met uitzondering van Heath, maar zelfs hij trok meestal zijn neus op voor mijn omgebouwde studio. Tot vorig jaar, toen hij en zijn vaste vriend hadden besloten bij elkaar in te trekken, waren we huisgenoten geweest. Vanwege mijn financiële problemen moest ik een stap terug doen, een heel grote stap, en woonde ik nu in mijn huidige studio boven de garage van een van die schattige, oude vakwerkhuisjes. Helaas was het er in de zomer heter dan in de hel en in de winter ijskoud, voor zover dat mogelijk was in Zuid-Californië.

‘Dus, wat wilde je me vragen?’ Mijn borst trok samen van de spanning. *Vraag me alsjeblieft niet weer mee uit. Vraag me alsjeblieft niet weer mee uit.* Ik raakte het beu om nee tegen hem te moeten zeggen. Hij was vasthoudender dan de meeste kerels. Ik stopte een pluk van mijn lange, donkere haren achter mijn oor en keek hem afwachtend aan.

‘Er is een diner...’ Hij stopte toen ik diep inademde en hem een blik toewierp. Aangezien ik niets zei, ging hij verder. ‘Het is een liefdadigheidsevenement. Mijn ouders gaan er ieder jaar heen en vroegen me of ik het kon bijwonen, aangezien zij zijn verhinderd.’

‘Wanneer?’

‘Volgende week.’

‘Jurk?’

‘Formeel.’

‘Ik doe niet aan dat soort evenementen.’ Om maar niet te spreken over het feit dat ik niets had om aan te trekken dat ook maar enigszins in de buurt van ‘formeel’ kwam.

‘Kom op, Mia,’ zuchtte hij met een kreun. ‘Het is niet alsof ik je ten huwelijk vraag.’

Mijn rug rechte zich en er nestelde zich een strakke bal tussen mijn schouderbladen. Ik probeerde me gevleid te voelen door zijn duidelijke interesse, maar ik ervaarde het eerder als een belemmering van onze kostbare studietijd. ‘Het spijt me. Vat dit alsjeblieft niet persoonlijk op. Ik doe gewoon niet aan daten.’

Hij schudde zijn hoofd en blies zijn adem uit. ‘Je zult nooit iemand vinden als de enige kerel met wie je omgaat homo is.’

Ik ademde in door mijn neus en uit door mijn mond. Ik wist dat hij het niet lullig bedoelde. Hij kon het goed vinden met Heath, sterker nog, hij had gezegd dat Heath hem makkelijk kon hebben. Eigenlijk was dat nogal een stomme opmerking aangezien Heath de meeste kerels kon vloeren - ik was blij dat hij aan mijn kant stond.

‘Hoe kom je erbij dat ik iemand zou willen vinden?’

Jon leunde fronsend achterover. Hij was een goede studiepartner en een aardige knul, anders had ik de moeite niet eens genomen. Maar dit begon vermoeiend te worden en ik wist dat ik ervoor moest

zorgen dat hij zijn waanidee liet vallen of anders op zoek moest gaan naar een nieuwe studiepartner.

Zijn gezicht betrok en ik kon niet voorkomen dat ik een vleug spijt voelde. Het was nooit mijn bedoeling geweest zijn gevoelens te kwetsen, dus ik besloot hem tegemoet te komen. ‘Wat dacht je ervan als we na de test iets gaan drinken om het te vieren?’

Zijn ogen lichtten op. Hij was echt een knappe kerel. Eentje waar ik mezelf mee zou zien daten, *als* ik zou daten. Maar het was me gelukt mijn bachelor door te komen zonder ook maar met één kerel uit te gaan. We gingen altijd in groepjes op stap en af en toe was ik mee uitgevraagd, totdat alom bekend werd dat ik hier niet was vanwege sociale redenen.

Trouwens, het besteden van al mijn vrije tijd aan online games en sleutelen aan mijn blog hielp een sociaal leven behoorlijk om zeep. En het mijne was jaren geleden gestorven.

‘Oké.’ Hij lachte en pakte een van zijn computer-gegenereerde aantekeningkaartjes op. ‘Noem alle zuurstofhoudende verbindingen die ook zuurderivaten zijn.’

Ik concentreerde me op zijn vraag en hoopte dat deze kleine concessie aan vriendelijkheid me uiteindelijk niet duur zou komen te staan.

* * *

DE EERSTE KEER DAT MIJN TELEFOON OVERGING, paste in mijn droom. Ik stond op het punt tijdens mijn eerste jaar van “*Gross Anatomy*” in een of ander onbeduidend geneeskundecollege in een kadaver te snijden. Ik had mijn scalpel tegen de huid geplaatst, klaar om het onderhuids weefsel weg te snijden zoals ik in mijn lesboeken over ontleding had gelezen, toen het stoffelijk overschot als een telefoon begon te rinkelen.

Bij de tweede keer rinkelen werd ik uit mijn droom gerukt en was ik zo wazig dat ik nauwelijks kon plaatsen waar ik was.

Ik keek op het scherm wie het was en accepteerde het gesprek.

‘Mam,’ zei ik terwijl ik naar de klok keek. Half acht. Waarom moest ze altijd zo vroeg bellen?

‘Sliep je nog?’

Ik schraapte mijn keel. ‘Nee.’

‘Leugenaar,’ zei ze. ‘Je moet jezelf aanleren vroeg op te staan. Dokters maken het nooit laat.’

‘Aankomende dokters maken het laat als ze de halve nacht hebben gestudeerd.’

Ze zuchtte. ‘Nou, dat is ook niet goed. Als je jezelf hebt uitgeput tegen de tijd dat de test voor de deur staat, ga je geen enkele vraag goed beantwoorden.’

Ik rolde met mijn ogen en liet mijn hoofd achterover op het bed vallen. *Zo zeg, dat zorgde ervoor dat ik me een stuk beter voelde, mam. Bedankt.* Ik verplaatste mijn hoofd naar mijn warme kussen. ‘Waarom bel je me op deze geweldige ochtend?’

‘Ik wil weten of je geld nodig hebt,’ zei ze luchtig.

Ik knarste mijn tanden en voelde mijn kaak onder mijn wangen opbollen. ‘Nee. Ik red me wel...’ antwoordde ik net zo luchtig mogelijk.

‘Gisteravond toen je niet thuis was, probeerde ik je mobiel te bellen.’ *Shit.* Ze had de melding gehoord dat het toestel niet langer in gebruik was.

‘O, ik moet vergeten zijn op te waarderen.’

‘Emilia Kimberly Strong.’

‘Ik red me wel, mam. Ik krijg vrijdag mijn loon.’

Irritatie kroop als een zwerm mieren op zoek naar een picknick langs mijn ruggengraat omhoog. Alsof zij het recht had overstuur te zijn omdat ik tegen haar loog terwijl zij als eerste tegen mij had gelogen! De laatste keer dat ik thuis was, had ik de brief over de achterstallige hypotheekaflossing gezien. Tweede waarschuwing, derde. Aanmaningskosten.

Ze kon de ranch maar nauwelijks draaiende houden. Toen ik opgroeide had ze nooit een hypotheek gehad. Ze had de ranch volledig afbetaald met het geld dat de Biologische Spermadonor - mijn niet bepaald liefdevolle term voor de man die me had verwekt -

haar had gegeven om te verdwijnen en haar baby ergens anders te krijgen.

‘Mia, je zou het me toch wel zeggen als je iets nodig had, of niet?’
Mam, je zou het me toch wel zeggen als je door de bank op straat zou worden gezet, of niet? Ik verlangde ernaar met die woorden te reageren, maar zoals gebruikelijk ontbrak het me aan de moed om het onderwerp zelfs maar ter sprake te brengen.

De ranch - min of meer een kruising tussen een soort gastenranch voor ‘kerels’ en een western B&B - was mijn moeders levensonderhoud. Maar sinds de kankerdiagnose en haar behandeling was ze niet in staat de ranch naar behoren te leiden. Dus had ze een hypotheek genomen om haar medische kosten te betalen.

Ik toverde mijn nep-vrolijke stem weer tevoorschijn. ‘Natuurlijk, natuurlijk. Hou van je!’

‘We hebben helemaal nog niet gepraat... Wat...’

En verdomd als er op dat moment geen melding kwam van een ander inkomend telefoontje. Ik keek wie het was. Heath! Als ik door het toestel heen had kunnen reiken om hem te kussen, had ik het gedaan. Ik hield van die gast.

‘Mam, Heath belt me en ik denk dat het belangrijk is. Kan ik je terugbellen?’

‘Ik bel jou wel. Het is interlokaal.’

‘Oké. Misschien morgen?’

‘Doe hem de groetjes van me en ik verwacht nog steeds dat hij de volgende keer met je meekomt zodat ik hem weer een keer kan zien.’

‘Tuurlijk, tuurlijk. Hou van je, mam.’ Ik beëindigde het gesprek om het telefoontje in de wacht op te nemen, ademde diep in en ging rechtop zitten.

‘Gast.’

‘Popje.’

‘Vertel op.’

‘Ik heb het teruggebracht naar twee kerels. De komende dagen ga ik ze allebei ontmoeten.’

‘Zijn ze in de buurt?’

‘Een van hen woont niet al te ver hiervandaan. De ander in het

oosten, maar hij vliegt hier aanstaande donderdag heen voor zaken. Dan heb ik met hem afgesproken.'

Mijn hartslag sloeg op hol. 'Oké. Wat... wat voor types zijn het?'

'De jongste kerel is nog maar tweeënzestig...'

Ik verstijfde. 'Wat?'

'Grapje.'

Opgelucht zakte ik in mijn stoel. Had ik kunnen weten. 'Eikel.'

'De derde kerel kwam daar min of meer wel bij in de buurt. Bijna vijftig. Hij was ook een "nee" vanwege andere criteria. De jongste is maar een paar jaar ouder dan ik. De ander is in de dertig. Behoorlijk jammie. Ik zou hem doen, maar je weet dat ik van blondjes hou.'

De jongste was dus niet blond. 'Wat kun je me nog meer vertellen?'

'Stinkend rijk, uiteraard. Allebei duidelijk geïnteresseerd, vooral nadat ik de gezichtsfoto's had gestuurd.'

Ik rolde met mijn ogen. Naast zijn vele technische prestaties - Heath ontwierp en bouwde websites voor de kost - was digitale fotografie een geliefd tijdverdrijf van hem. En hij was behoorlijk getalenteerd. Hij was degene die erop had gestaan, toen ik dit gestoorde plan eenmaal had bekokstoofd, dat ik een bikini zou aantrekken. Een bikini die ik overigens bij Anthropologie had gekocht en uiteindelijk had geretourneerd omdat hij ver boven mijn budget lag. Hij nam foto's van me op de stenen van de steiger bij Corona Del Mar Beach.

De foto's die hij op de veilingwebsite had geplaatst, waren vanaf de nek naar beneden. Waarschijnlijk had ik wel een goed figuur, zelfs al waren mijn borsten tamelijk klein. Maar ik was aan de lange kant, wat me de bijkomstigheid van lange benen verschafte. Toch was ik er vrij zeker van geweest dat het ontbreken van chirurgische verbeteringen of een nep zongebruind kleurtje de uitkomsten van de veilig ten negatieve zou beïnvloeden. Maar blijkbaar was dat niet het geval.

Hoezeer ik ook wist dat het tijd was om het gewoon maar achter de rug te hebben en mijn maagdelijkheid kwijt te raken, het was niet slechts een kwestie van die maagdelijkheid opgeven aan de kerel die er het meest voor wilde betalen. Ik had een weldoordacht plan uitgestippeld. Eerst zou hij een grondige screening door mijn 'uitsmijter' moeten doorstaan.

‘Tja, ik zal een manier moeten zien te vinden om degene die jou niet wint gunstig te stemmen.’

Ik schoot in de lach. ‘Laat me weten hoe dat voor je uitpakt. Aan de andere kant, misschien beter van niet. Ik wil het niet weten.’

‘Morgen heb ik in Irvine een lunchafspraak met de Californiëman. Nadat ik de New Yorker heb ontmoet laat ik het je weten. Ik heb hun allebei om hun medische gegevens gevraagd en ik zoek de nodige achtergrondinformatie uit.’

‘Klinkt goed, allemaal.’

‘Mia, ik moet het nog een keer zeggen... Het is niet te laat om ermee te kappen. Zodra er eenmaal geld is gestort en de plannen zijn gemaakt, is het een gedane zaak. Maar je hebt nog steeds de mogelijkheid ermee te stoppen en compleet anoniem te blijven. Ik bedoel, dit is niet iets makkelijk om van jezelf te vragen. Je hebt nog nooit seks gehad en om het dan met een compleet vreemde te doen...’

‘Heath...’

‘Ik bedoel, ik heb ervoor gezorgd dat in de tekst van de veiling stond dat je wellicht een “je leren kennen”-periode nodig hebt. Misschien eerst een paar afspraakjes zodat het niet zo... plotseling is?’

Ik schudde mijn hoofd in een poging mijn toenemende frustratie te onderdrukken. Hier hadden we het al eerder over gehad, meerdere keren. ‘Ik heb je al gezegd dat ik hem liever niet ken. Ik wil gewoon dat het zo snel mogelijk achter de rug is. Het is voor mij geen romantische daad, alleen een dun vliesje. Ik ben er niet emotioneel aan gehecht. Het is de hoogste tijd dat ik het verlies. Dan kan ik vervolgens met een mooie, dikke bankrekening verder met mijn leven.’

Er volgde een lange stilte aan de andere kant van de lijn. Ik ging rechtop zitten, kneep mijn ogen dicht en dacht aan mijn moeder. Al vrij snel had ze een volgende inenting vanwege haar huidkanker nodig en die waren kostbaar, vooral als je geen ziektekostenverzekering had. Waarschijnlijk zou ze die weigeren en daarvoor in de plaats ervoor kiezen de hypotheek te betalen. Boosheid om onze hulpeloosheid brandde aan de rand van mijn bewustzijn. ‘Ik zei al dat ik me niet terugtrek.’

‘Oké. Ik voelde me alleen verplicht het nog een keer te zeggen.’

‘En nog een keer. En nog een keer.’

‘Juist. Nu ga ik je nog een vraag stellen die je zal irriteren.’

Ik zette me schrap, maar zei niets.

‘Wat denk je dat je psychiater hiervan zou zeggen?’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb dokter Marbrow al jaren niet gezien.’ Ik kon me *haar* ook niet meer veroorloven. ‘Ze sloot mijn dossier op mijn eigen verzoek. Verklaarde me volledig genezen.’

‘Oookééé.’

‘Denk je dat ik gek ben?’

Hij zuchtte. ‘Ik denk dat er een lange tijd nodig is om over de shit heen te komen waar jij mee te maken hebt gehad.’

Ik slikte. Was zes jaar niet lang genoeg? Zo niet, hoelang zou er dan nodig zijn? Een decennium? Vijftien jaar?

‘Ik ben een sterke vrouw,’ zei ik.

‘Ja, Jezus, dat ben je zeker. Ik wil alleen maar zeggen...’

‘Oké, voldoende gepreekt voor vandaag. Klaar nu. Ik spreek je aan het eind van de week. Ik moet me gaan klaarmaken voor mijn werk.’

‘Log je nog in vanavond?’ vroeg hij.

‘Het is onze vaste gameavond. Je weet dat ik er altijd ben.’

‘Nog iets van Fallen gehoord?’ Heath verwees naar de gamenaam van een vast lid van onze groep, FallenOne. Zo noemden we hem allemaal, aangezien hij ons nooit zijn echte naam had gegeven. We gameden al meer dan een jaar met elkaar, samen met een goede vriendin uit Canada, en Fallen was al bijna twee maanden niet aangesloten op onze vaste groepsavond.

‘Ik weet niet zeker wat er op het moment in zijn privéleven gaande is.’

‘Heeft hij je dat niet verteld? Jullie twee praten overal over.’

‘Niet meer,’ reageerde ik met een vleug spijt. Ik wist dat Fallen mijn blog las. Hij had met klem bezwaar gemaakt tegen mijn manifest. We waren een halve nacht wakker gebleven om via de game over de chat ruzie met elkaar te maken. Was hij boos op me vanwege de veiling? Het idee door dit gedoe vrienden kwijt te raken stond me niet aan, dus ik hoopte dat dat niet het geval was.

Nadat we ons gesprek hadden beëindigd, sprong ik uit bed en ging

onder de douche. Toen ik mijn ziekenhuiskleding eenmaal had aange-
trokken, vertrok ik naar mijn werk. Tijdens mijn dienst probeerde ik
mijn aandacht te richten op wat ik aan het doen was, in plaats van op
de onderwerpen die Heath had opgerakeld... of het eindresultaat van
de veiling. Met een beetje geluk zou alles zijn opgelost voordat ik mijn
MCAT ging herkansen. Daar hoopte ik in ieder geval op.

HOOFDSTUK 2

DE VOLGENDE WEEK GING OP DE AUTOMATISCHE PILOOT AAN ME VOORBIJ. Ik voerde mijn taken op mijn werk uit, schreef op mijn blog, handelde verschillende zaken af. Ik had het gevoel dat er iets stond te gebeuren, iets groots. Maar ik stond mezelf niet toe met dat idee aan de haal te gaan. Dit moest kleiner zijn dan ik. Dit moest een nietszeggend moment op mijn totale levenslijn zijn. Het zou snel achter de rug zijn en dan zou ik verder gaan met de rest van mijn leven.

Toch vroeg ik me af bij wat voor soort man ik uiteindelijk terecht zou komen. Als ik mazzel had, zou ik hem op zijn minst aantrekkelijk vinden. Misschien zou hij goed voor me zijn, aardig. Hij hoefde niet fantastisch te zijn, ik was tenslotte nauwelijks in de positie om een oordeel over hem te vellen, gezien mijn gebrek aan ervaring.

Dat soort ideeën flitsten door mijn hoofd en een paar keer betrapte ik mezelf erop dat ik over de geheimzinnige man fantaseerde. Iedere keer dat de telefoon rinkelde, schrok ik omdat ik wachtte tot Heath iets van zich zou laten horen. Dus, toen mijn telefoon eindelijk rinkelde, was het geen verrassing dat ik, alweer, in bed lag. Deze keer voor een kort dutje na een nachtdienst op de SEH.

‘Wat?’ mompelde ik in de hoorn, nog steeds half in slaap.

‘Sliep je?’ klonk Heaths geamuseerde stem over de lijn.

‘Hmm. Late dienst gisteravond, vanmorgen.’

‘Ah, oké. Nou... sta op en maak een pot koffie voor jezelf, want ik heb een winnaar en hij wil je vanmiddag ontmoeten.’

Ik kreunde. ‘Hij kan wel wachten. Ik ben halfdood, Heath. Kunnen we dit niet morgen doen? Het is mijn vrije dag en ik moet zoiets een beetje ruim van tevoren weten. Het is al weet ik niet hoelang geleden dat ik mijn was heb gedaan...’

‘Nee, gaat niet, pop. Morgenvroeg vliegt hij voor zaken naar de oostkust. Hij is pas eind van de week weer terug.’

‘Heath...’

‘Kom op. Ik heb een privévergader ruimte in het Westin South Coast Plaza gereserveerd.’

Ik bedacht dat mijn enige serieuze rok - een nette, zakelijke kokerrok - onder in mijn wasmand lag, zodanig gekreukt dat hij onherkenbaar was.

‘Ik moet mijn rok strijken en mijn strijkijzer is kapot.’

‘Ik zal mijn strijkijzer meenemen als ik je ophaal.’

‘Maar ik heb ook geen strijkplank.’

‘Dan gebruik je de tafel, in godsnaam. Luister, ik ben er niet om je westerse heteroseksuele vrouwenproblemen op te lossen. Sta op, doe je make-up op en hou je aan het plan.’

Ik zuchtte en hing op terwijl mijn hart als een malle tekeering. Het drong tot me door dat hij me niet had verteld wie hij had geselecteerd.

Braaf volgde ik zijn instructies op. Ik stond op, douchte, deed mijn haar en gaf me over aan het onvermijdelijke door het in een paardenstaart te doen, aangezien mijn haren niet van plan waren mee te werken. Mijn make-up lukte naar tevredenheid en ik stond in mijn blouse - wit en getailleerd - en slipje toen Heath arriveerde. Hij had zijn strijkijzer niet bij zich.

‘Wat de hel, Heath?’

‘Ik kon het niet vinden. Volgens mij heeft dat stomme, kleine ettertje het gejat toen hij zijn zoi inpakte en vertrok.’ Hij doelde op de recente breuk van zijn tweejarige relatie. Ze waren niet bepaald goed uit elkaar gegaan en Heath was nog steeds herstellende van een

gebroken hart.

Verward keek ik hem aan. 'Wie jat er nou een strijkijzer?'

'Verwende kleine etterbakjes als Brian, blijkbaar.'

Ik zuchtte en wierp een blik op het ding dat ik droeg dat zogenaamd voor een rok moest doorgaan.

'Waarom hang je hem niet op in de douche met de warmwaterkraan open?' vroeg hij.

'Wil je dat ik mijn rok een douchebeurt geef?'

'De stoom zal wat van de kreukels verwijderen. Een droger helpt ook.'

'Nou, ik heb geen droger, dus ik denk dat ik het met de stoom zal moeten doen. Denk je dat dat werkt?'

'Echt niet, maar je kunt het net zo goed proberen.'

Ik zette de douche aan tot het warme water koud werd - wat niet lang duurde in mijn kleine studio. Sinds ik hier woonde was ik de koningin van de vlugge douche. Toen ik de rok van de hanger trok en probeerde de vochtige stof glad te strijken, weigerde die mee te werken.

Eenmaal aangekleed verliet ik de badkamer. Heath trok een gezicht en draaide met zijn vinger om me duidelijk te maken dat ik een rondje moest draaien.

Ik gehoorzaamde. 'Zo erg?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Je hoeft geen mode-expert te zijn om te zien dat dat ding een vod is, letterlijk.'

Ik blies mijn adem uit. 'Hoeveel tijd hebben we nog? Misschien kunnen we even langs het winkelcentrum om er een te huren?'

Hij trok zijn mobiel tevoorschijn, keek erop en schudde zijn hoofd. 'Je gaat zo. Trouwens, hij betaalt geen bak geld om met je rok naar bed te gaan, helaas voor jou.'

Ik keek hem aan. 'Soms irriteer ik me kapot aan je.'

'Weet ik.' Hij haalde zijn schouders op, gebaarde toen naar de deur en liep naar buiten. Ik volgde hem een prachtige lentemiddag in.

Eenmaal in zijn blauwe Jeep Wrangler manoeuvreerde Heath ons door slaperige straten, omringd door felpaarse jacaranda's en fluisterende peperbomen, naar de dichtstbijzijnde oprit van de snelweg.

Eenmaal op de bredere boulevard deinden de hoge palmbomen - alom aanwezig in Zuid-Californië - in de koele oceanbries.

‘Dus, wie is die kerel?’ vroeg ik hem terwijl we over de 55 reden.

‘Daar kom je snel genoeg achter. Hij heet Drake.’ Hij wierp een blik op me alsof ik zou moeten weten wie dat was. ‘Adam Drake.’

‘En welke rijke gast is dat?’

‘Degene hier uit de buurt. Woont in Newport Beach, uiteraard. Doen ze dat niet allemaal?’

Ik snoof. ‘En je zei dat hij jong is?’

‘Iets ouder dan wij. Zesentwintig.’

‘Hoe is hij dan zo rijk geworden? Trustfonds? Pappie’s bedrijf?’

‘Nope, eerlijk gezegd heeft hij zijn eigen kapitaal vergaard.’

Dat stukje informatie blies me van mijn sokken. ‘Hoe kan dat, op zijn leeftijd?’

‘Hij is een software architect - videogames.’

Mijn mond viel open van verbazing. Heaths ironische ondertoon ontging me niet. ‘Ik kan begrijpen waarom je hem hebt uitgekozen. Heeft hij iets ontwikkeld wat ik ken?’

Heath trok een schouder op. ‘Misschien.’

Ik keek hem scherp aan. ‘Hoe grondig heb je zijn achtergrond eigenlijk gecheckt?’

‘O, God. Ik denk dat hij inmiddels bijna als een broer voor me is. We hebben elkaar maandag drie uur lang gesproken. Vervolgens nog een lang telefoongesprek op woensdag. Ik was al half verliefd op hem voordat ik Meneer New York ontmoette.’

Ik snoof nogmaals.

‘O, doe dat niet als je daarbinnen bent. Misschien bedenkt hij zich als hij hoort dat je lacht als een biggetje.’

Met de rug van mijn hand gaf ik hem een mep op zijn schouder en hij grijnsde.

Nog geen half uur later zaten we in zwartleren stoelen aan een glas-met-chromen vergadertafel, omringd door een modern granieten inrichting die een en al comfort en rijkdom uitstraalde. Ik was al heel vaak langs dit hotel gereden, maar nog nooit binnen geweest en ik had

nooit durven hopen dat ik de kans zou krijgen op zo'n mooie plek te mogen verblijven.

Mijn vingers trommelden op mijn schoot, tikten tegen mijn blote knieën. Heath hield me een keer tegen door zijn grote hand over de mijne te leggen, maar zodra hij die weghaalde ging ik weer verder.

'Ik word helemaal gestoord van je.'

Ik keek hem boos aan. Hij had mijn zenuwen maar gewoon te accepteren. 'Waren we echt zo vroeg?'

'Nee, hij is laat.'

'Als hij me zo graag wilde ontmoeten, zou hij hier dan niet op tijd moeten zijn?'

'Hij komt over de 405. Na drieën lijkt dat net een parkeerterrein. Waarschijnlijk zit hij vast in het verkeer.'

Ik snoof. 'Kan hij de rijkstinkerdlaan voor limo's niet nemen of zo?'

Voordat ik verder nog iets kon zeggen, naderden twee mannen de matglazen deur naar de vergaderkamer. Een van hen leunde naar voren om de deur open te trekken. Hij was de langste van de twee en droeg zijn donkere haar in een kortgeknipt kapsel. De andere man... Nou, ik merkte hem nauwelijks op toen ik oogcontact maakte met de eerste man. Zijn blik was zo donker als lavasteen.

Heath en ik sprongen overeind. Mijn hartslag versnelde tot een bijna-fataal tempo en dreigde een acute hoge bloeddruk te veroorzaken. De eerste man, met de donkere ogen, was de softwaremagnaat, daar durfde ik al mijn miezeringe bezittingen op in te zetten. Zodra hij eenmaal een volledige blik op me had kunnen werpen, aarzelde hij in de deuropening en mijn adem stakte toen ik naar zijn verbluffend knappe gezicht keek.

Hij was rond de een meter tachtig en droeg een duur pak. Het soort met een gilet onder het jasje, dat eruitzag alsof het speciaal voor hem was gemaakt en dat nauwsluitend om zijn taps toelopende middel en slanke heupen viel. Het pak stond hem zo goed dat ik gewoon wist dat het een designerpak was, al was ik de eerste om toe te geven dat ik niets wist van design-wat-dan-ook.

Hij was fijnegebouwd, maar niet imposant. Zijn broek hing rond

zijn gespierde bovenbenen, zijn jasje spande over zijn stevige, maar niet brede schouders. Zijn pak had een frisse, staalgrijze kleur met een iets donkerder overhemd en stropdas. De zilveren dasspeld ving het licht en mijn blik flitste ernaar en vervolgens terug naar zijn gezicht. Hij had de gebeeldhouwde mannelijkheid van een marmeren god. Een en al hoeken en sterke, rechte lijnen.

Mijn hart voelde alsof het ieder moment kon gaan fibrilleren of - zoals een niet-medische student zou zeggen - fladderen. Ik was nog nooit eerder zo sterk aangedaan door een man. Vooral niet een die ik net voor het eerst had gezien. Zijn donkere ogen vonden de mijne en het leek alsof mijn borstkas op het punt stond te exploderen. Hij bleef staan, kneep zijn ogen lichtjes samen. Terwijl hij me van top tot teen bekeek, zoog ik mijn longen vol lucht, aangezien ik bijna was vergeten te ademen tijdens deze aanvankelijke blikseminslag.

Shit. Dat was precies het moment dat ik wist dat ik in de problemen zat.

Drake liet mijn blik niet los, niet tot hij precies tegenover me aan de andere kant van de vergadertafel tot stilstand kwam. Hij bewoog zich als een kat, als een sluw roofdier.

Heath leunde naar voren, bood hem zijn hand aan, en Drake verbrak eindelijk het oogcontact om hem de hand te schudden. Hij had een arrogante lach rond zijn lippen. 'Goed je weer te zien, Bowman,' zei hij met een heldere, diepe stem die mijn hart alleen nog maar sneller liet kloppen.

Zijn stem was een streling, een tedere maar stevige hand die langs mijn blote ruggengraat naar beneden gleed om zich daar in een strakke vuist te nestelen. Al mijn zintuigen kwamen tot leven en ik werd me veel bewuster van alles om me heen. Versnelde ademhaling. Mijn lichaamstemperatuur verhoogde merkbaar. Snelle pols. De klassieke tekenen van seksuele opwindning.

Ik werd bijna van mijn sokken geblazen door de kracht van dit alles. Was *ik* dit? Ik? Degene die zich minimaal een jaar lang had afgevraagd of ze lesbisch was aangezien ze geen enkele man die ze ontmoette aantrekkelijk vond?

Zijn blik schoof terug naar mij toen Heath zijn hand op mijn schouder legde. 'Dit is onze half-beroemde blogger: Girl Geek.'

Drakes kin kwam op een aantrekkelijke manier omhoog terwijl hij me leek te bestuderen. Ik beet op mijn lip, iedere zenuw stond strak-gespannen. Het was verbazingwekkend hoe opwinding en angst vrijwel dezelfde reactie op het lichaam veroorzaakten. En op dat moment had ik er een harde kluif aan om het onderscheid te maken.

Drake gebaarde met zijn hand naar mijn stoel terwijl hij plaatsnam in de zijne. Langzaam liet ik me in de mijne zakken. Het leer plakte tegen de achterkant van mijn bezwete knieholtes. Voor het eerst keek ik naar de man die hem vergezelde en ik realiseerde me plots dat ik hem tot nu niet eens een gedachte of blik waardig had gegund. Hij was ouder, kalend, had een behoorlijk buikje en leek halverwege de vijftig te zijn. Hij droeg een aktetas, dus waarschijnlijk was hij advocaat. Toen ik weer naar Drake keek, sprong ik bijna overeind door de intensiteit van zijn blik. Zijn ogen boorden dwars door me heen, als ijspriemen. Mijn blik hield de zijne vast en ik slikte de brok in mijn keel weg, die voelde als een watermeloen, terwijl ik probeerde het kloppen van mijn hartslag bij mijn slaap te negeren.

Heath begon door een stapel papieren voor hem op de tafel te bladeren en Drake wendde zijn blik van mij af om te volgen wat Heath deed. Bij toeval, dat weet ik zeker, herinnerde ik me eindelijk op precies datzelfde moment dat ik adem moest halen.

Toen Heath het blad waarnaar hij zocht had gevonden, trok hij het tevoorschijn en Drake richtte zich weer tot mij. 'Dus, moet ik je Girl Geek noemen of krijg ik je echte naam te horen?'

Ik schraapte mijn keel en maakte mijn ineengevouwen handen op mijn schoot los. 'Mijn naam is Mia.'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Mia?'

Ik vocht tegen de neiging met mijn vingers te friemelen en klemde mijn handen om mijn blote knieën. Zijn blik ging omlaag, alsof hij door de glazen tafel naar mijn handen keek. 'Emilia. Maar iedereen noemt me Mia.'

Een klein lachje danste over zijn lippen toen hij weer opkeek en mijn ogen ontmoette. 'Ik ben niet iedereen.' Zijn blik dwaalde af naar

mijn conservatieve halslijn - maar niet lager dan dat, pluspunt voor hem - en weer terug. *'Emilia.'*

Mijn vuisten balden zich. Probeerde hij me bewust te provoceren met zijn arrogante houding? Want als het onbewust was, was dat een *heel* slecht teken.

Drake schraapte zijn keel en keek nadrukkelijk naar Heaths stapel papieren. 'Laten we de bijzonderheden van het contract bespreken. Gaat dit over de penetratie van het ene orgaan door het andere of zijn er details vastgelegd? Hoe zit het met aanraken, kussen? Hoe vaak? Hoe zit het met kinky?'

Mijn mond zakte open. Ik kon het niet helpen. Aandachtig nam ik hem in me op en hij leek mijn observerende blik op te merken, ook al keek hij naar Heath. Zijn sensuele mond krulde bij de mondhoeken omhoog. Dat was het moment dat ik besepte dat het wel degelijk bewust was. Speelde hij een spelletje?

Ik richtte me tot Heath, die nauwelijks in staat leek zijn lachen in te houden. Hij keek Drake met een vreemde uitdrukking aan. 'Dat is heel wat om te bespreken. En dit is een beetje vreemde plaats om dat te doen.'

Drake haalde zijn schouders op en zijn blik keerde terug naar mij. 'Wat als we dan eens beginnen met mogelijke knelpunten?'

Ik wisselde een blik met Heath, die knikte en zich weer tot Drake richtte. 'Ik weet er een die we nu direct kunnen bespreken. Geen fellatio.'

Drake leunde naar voren. 'Pardon?'

Ik vouwde mijn armen strak voor mijn borst over elkaar, inmiddels al kokend van afkeer. 'U hoorde het goed. Er wordt niet gepijpt.' Zo, ik had het gezegd. Als *hij* doelbewust kon provoceren, waarom ik dan niet?

Zijn zwarte ogen zochten mijn blik, enigszins geamuseerd, maar nog steeds onuitstaanbaar uitdagend. 'Ben je aan de pil?' vroeg hij ineens. Ik knipperde met mijn ogen. Hij was me absoluut de baas in aanstootgevende kwaliteiten.

Drakes advocaat wierp hem een verraste blik toe, fronsend, duidelijk verbaasd door zijn gedrag. Nou, dat was in ieder geval een teken

dat dit gedoe ongebruikelijk was voor Drake. Wat het echter nog niet goedpraatte. 'Dat staat allemaal beschreven in het papierwerk met de voorwaarden van de veiling, meneer Drake. Ja, ik zal voorbehoedsmiddelen gebruiken, maar er zal ook een condoom...'

Ik viel stil toen een neerbuigende grijns op zijn knappe gezicht verscheen. 'Als ik een fortuin neertel voor het privilege je bevende maagdenvlees te mogen ervaren, neem ik aan dat het logisch is dat ik verwacht dat zonder barrière te mogen doen.'

Ik leunde achterover en klemde mijn kaken zo hard op elkaar dat mijn hoofd pijn begon te doen. Mijn blik werd vastgehouden door de uitdaging in zijn bruine ogen. Hij mocht dan misschien het meest prachtige schepsel zijn dat ik ooit had gezien, hij was ook een smeerlap.

Verbaasd kantelde hij zijn hoofd opzij en keek me aan. 'Wat is het probleem? Als we allebei schoon zijn verklaard door een arts...'

Ik ontspande mijn kaak net lang genoeg om antwoord te geven. 'Een recente medische verklaring is voor mij niet voldoende. Ik zou seksuele geheelonthouding van minimaal zes voorgaande maanden vereisen, dus...'

'Dan is er geen probleem.'

Dat betwijfelde ik ten zeerste. Ik opende mijn mond om hem een leugenaar te noemen toen Heath voorover leunde en zijn hand voor me op de tafel legde.

Drakes advocaat schraapte zijn keel, wierp me een uitdrukkingloze blik toe en wendde zich vervolgens tot Drake. 'Dat soort details kunnen we in een volgend overleg uitwerken. Meneer Drake moet later vandaag nog een vliegtuig zien te halen.'

Drakes blik schoof naar Heath en weer terug naar mij. Ik kon merken dat hij probeerde onze relatie in te schatten. Het was niet de eerste keer dat iemand ons op die twijfelende, vragende manier bestudeerde. Heath was op geen enkele manier een duidelijke homo. Hij was niet 'schitterend' of opzichtig. Hij was zeer mannelijk in zijn gedrag en manier van doen, dus hij triggerde zelden iemands homoradar.

Mijn blik ging weer naar Drake, tot hem aangetrokken als een

vlam die een warme, droge wind in werd getrokken. Ik verafschuwde de hitte op mijn wangen. Ik bloosde normaal gesproken niet snel. Zelden eigenlijk. Maar deze man wakkerde mijn Ierse genen aan, zoals mijn moeder altijd zei. En wat nog erger was, hoe geïrriteerder ik raakte, hoe meer geamuseerd hij leek te zijn.

Drake wierp een blik op Heath en vervolgens op zijn advocaat. 'Heren, kunnen jullie ons een moment excuseren? Jullie zijn vrij om vlak buiten de deur te wachten.' Toen, alsof het ineens in hem opkwam, keek hij naar mij. 'Als de dame daarmee instemt, uiteraard?'

Mijn gezicht werd nog roder en ik vouwde mijn handen op mijn schoot ineen. 'Best,' zei ik terwijl ik me afvroeg of de New Yorker van ergens in de dertig nog steeds interesse in de deal had. Met geen mogelijkheid kon hij aanstootgevender dan deze eikel zijn.

Heath keek naar mij voor bevestiging en ik knikte. Hij gaf me een klopje op mijn schouder, waarna de twee mannen vertrokken en ons twee aan weerszijden van de tafel achterlieten, elkaar recht aanstarend.

Uiteindelijk schraapte hij zijn keel en legde zijn handen voor zich op de tafel. Hij vlocht zijn vingers door elkaar en liet zijn blik zakken. 'Het spijt me als mijn directheid je heeft beledigd. Ik nam aan dat een vrouw die zich zo presenteert als dat jij hebt gedaan, geen problemen zou hebben met direct taalgebruik.'

Ik lachte. 'O, is dat wat het was? Ik dacht dat u gewoon een smeerlap was.'

Toen hij glimlachte was de arrogantie verdwenen en een uiterst lekker kuiltje verscheen vlak naast zijn mond. Ik wilde dat kuiltje likken, iedere nuance van zijn smaak leren kennen. Ik schoof heen en weer in mijn stoel, woedend op mezelf. Waarom kon ik mijn belachelijke gedachten, die alle kanten op schoten, niet onder controle houden?

'Meneer Drake, u laat hier niet bepaald een goede indruk van uzelf achter...'

Ik viel stil toen ik hem droogjes hoorde grinniken. 'Moet dat dan? Ik dacht dat mijn bankrekening dat al voor me had gedaan.'

Boosheid vlamde op en mijn spieren spanden zich aan. Ik ademde

een diepe teug lucht in en liet die vervolgens weer los. 'Ik ben geen prostituee en ik verzoek u me niet als dusdanig te behandelen.'

'Je hebt jezelf verkocht. Misschien zie je jezelf niet als een prostituee, maar blijkbaar...' Zijn blik gleed weer over mijn hele lichaam.

Ik schudde mijn hoofd. Ik begreep niet waarom hij me op deze manier wilde provoceren. Hoe knap hij ook was, elke keer als hij zijn mond opentrok vond ik het moeilijker en moeilijker om mezelf met hem in bed voor te stellen. 'Eén nacht in mijn leven en een gebroken maagdenvlies valt niet onder prostitutie.'

Zijn donkere blik werd intenser, alsof hij met een lange, vastberaden blik door mijn verdediging kon breken. Ik trok me terug.

'Seks tegen betaling is prostitutie.'

Ik trok een schouder op, vastberaden hem niet te laten zien dat hij me raakte. 'Ik geef er de voorkeur aan er geen etiket op te plakken. Een nacht van mijn hele leven bepaalt niet wie ik ben.'

Die volle, sexy lippen krulden op tot een alwetende glimlach. 'Er kan een hoop gebeuren in een nacht.'

Het lukte me niet mijn blik van hem los te scheuren, hoe graag ik dat ook wilde. Mijn hart bonkte, mijn hartslag suisde door mijn aderen in een eensgezind geklop, maar mijn hoofd bleef me vertellen dat ik deze klootzak de deur uit moest trappen. Er waren heel veel dingen die ik zou doen voor bijna een miljoen dollar. Me overgeven aan deze omhooggevallen eikel was er waarschijnlijk niet een van.

Hij keek me met een analyserende uitdrukking aan, zo een die ik waarschijnlijk had als ik bloedplaatjes onder de microscoop bestudeerde. 'Het vergt een merkwaardig type moraal om je maagdelijkheid eerst zolang te bewaren en hem vervolgens aan de hoogste bidder te verkopen.'

Mijn kaak verstrakte. Het werd steeds moeilijker mijn irritatie richting hem te verbergen. 'U heeft niet betaald om in mijn *hoofd* te mogen kruipen, meneer Drake.'

Om mijn ongemak te verhullen, duwde ik Heaths stapel papieren over de tafel zijn kant op. 'Hier staat alles in, alles wat ik kon bedenken.'

Hij wierp een korte blik op me en keek toen weg, bijna verveeld.

‘Dat ga ik nu niet doorlezen, dat moge duidelijk zijn. En, uiteraard, heb ik zelf ook een aantal aanvullingen. Waaronder een geheimhoudingsovereenkomst.’

Ik fronste. Niemand had tegen mij iets over zo’n verklaring gezegd. ‘U weet dat ik een blogger ben, of niet?’

‘Natuurlijk, maar met uitzondering van het manifest gaat je blog uitsluitend over gamen, niet over je seksleven. De overeenkomst is tamelijk standaard, met een aanpassing op onze speciale situatie.’

Hij schoof een los vel papier over het bureau mijn kant op. Ik las het door. Het leek, inderdaad, standaard en er werd specifiek genoemd dat ik niet mocht bloggen over onze nacht samen. Ik was nooit van plan geweest de details te vermelden. Zo’n soort blog schreef ik niet. Maar ik was wel van plan geweest te schrijven dat het was gebeurd. Tenslotte had ik wel mijn geloofwaardigheid hoog te houden.

Met een verveelde snuif vroeg ik om een pen en verbaasde me erover dat hij me een eenvoudige pen van twee dollar gaf, in plaats van zo’n opzichtige platina vergulde pen die rijkeluikerels gebruikten en die riep: ‘Kijk naar mij, ik ben walgelijk rijk.’ Snel krabbelde ik mijn handtekening op het papier.

‘Ik wil daar een kopie van hebben,’ zei ik terwijl ik het naar hem terug schoof.

Hij boog voorover en tekende het papier ook, waardoor ik een paar seconden de kans kreeg hem onopgemerkt te bewonderen. Hij was echt ongelooflijk knap. Mijn hart was niet gestopt met roffelen in een opgewonden tempo sinds hij de deur door was gelopen.

‘Natuurlijk,’ mompelde hij. Hij pakte een glanzend verchromde smartphone uit zijn borstzakje om een foto van het document te maken. Een moment later typte hij iets in en hij keek toen naar me op. ‘Heath Bowman heeft nu een kopie in zijn mailbox. Hij kan het naar je doorsturen. Ik zal zo snel mogelijk een fysiek exemplaar naar je opsturen als je je adres op de achterkant van het blad schrijft.’

Ik boog voorover en deed wat hij had gezegd door snel mijn adres op te schrijven. Vervolgens rechtte ik mijn rug, klaar om hem een koekje van eigen deeg te geven. ‘Eigenlijk is het wel jammer dat ik er

niet over mag schrijven. Ik had het kunnen laten lijken alsof het waanzinnig was. Ik had er voor de goede orde zelfs een paar keer “wereldschokkend” in kunnen vermelden.’

Er kroop een lach rond zijn sexy mond terwijl hij de pen terug in zijn jasje stak. ‘O, onze ontmoetingen zullen dat en nog veel meer zijn.’

Ik schudde mijn hoofd en verborg, wederom, de schok die zijn woorden bij me veroorzaakten. ‘Het gaat om één nacht, meneer Drake. “Ontmoetingen” met “en” tussen haakjes.’

Zijn blik kon niet anders omschreven worden dan zelfvoldaan. ‘Ontmoetingen... geen haakjes nodig.’

Mijn hart bonkte tegen mijn ribben. Waarom wond zijn arrogantie me zo op? Ik wilde niets liever dan die zelfvoldane grijns van zijn knappe gezicht af meppen.

Zijn blik zakte schaamteloos naar mijn décolleté en borsten en bleef daar hangen. In een automatische reactie werden mijn tepels hard en zonder naar beneden te kijken, wist ik dat hij dat kon zien. Ik vervloekte het feit dat ik ervoor had gekozen een dunne, witte blouse te dragen.

Zijn ogen richtten zich op de mijne en deze keer verscheen een jongensachtige grijns op zijn gezicht. ‘Dit gaat leuk worden.’

Zelfbewust sloeg ik mijn armen strak over elkaar, zodat ik mijn verraderlijke borsten kon bedekken. Ik zocht naar iets bijdehands om terug te zeggen, maar faalde schaamteloos.

‘Het spijt me dat ik dit kort moet houden, maar ik ben onderweg naar een zakenafpraak. We kunnen de details verder uitwerken zodat we allebei tevreden zijn. Ik ben per e-mail bereikbaar. Of je kunt me appen.’

Ik viel bijna om van opluchting toen ik hoorde dat hij vertrok. Ik wist niet zeker of ik nog tien minuten langer in een ruimte met hem aankon. Wat niet echt veel goeds voor onze nacht samen voorspelde. Alleen met z’n tweeën. Naakt. In bed.

Een druppel zweet gleed over mijn slaap. Hoe kreeg hij het voor elkaar er zo cool en beheerst uit te zien in zijn tig-duizend-dollar pak? En hoe kreeg hij het voor elkaar er zo jong uit te zien en zich